

Kříž je stálým kázáním o Boží lásce

W. Goes

Vážení přátelé,

Vzhledem k tomu, že se jako jedinci i církve téměř nepřetržitě potýkáme s nejrůznějšími neúspěchy, využijme slavení letošních velikonoce k tomu, abychom si lépe povšimli právě tajemství Ježíšova "neúspěchu". Zamysleme se nad tím, jak je vůbec možné, že Bůh u lidí neuspěl? Proč nenáviděli někoho, kdo je měl rád? Jak je možné, že lidé nepoznali Kristovu lásku, světlo, že jej nepřijali jako vlastního, když do vlastního přišel? Apoštol Jan napovídá: "lidé si zamilovali tmu".

Problém není v tom, že by kdy lidé odmítali dobro, ale v tom, že je chtějí po svém. Tak, jak si je sami představují. A v těchto názorech se pak často rozcházejí nejen s druhými, ale především s Kristem a jeho církví.

Kdyby tenkrát na poušti Kristus poslechl Pokušitele a sestoupil doprostřed plného chrámu, bezpochyby by byl přijat okamžitě všemi Izraelity jako pravý Mesiáš, protože přesně tak si jej představovali. Mohl by pak daleko účinněji šířit i to nejnáročnější učení. Izraelité, kteří byli zvyklí plnit důsledně Boží přikázání, by je určitě pochopili a přijali. Mohl vybudovat z Izraele schopný národ, šířící do světa zdravou kulturu a ovlivňující mentalitu nově vznikajících národů.

Dost však spekulací a podívejme se na věc trochu jinak. Ptejme se nejprve sami sebe, jak to, že máme tolik odvahy, abychom soudili úspěšnost či neúspěšnost Boží? Není to jen odraz toho, jak si vysoko považujeme svého rozumu, který si činí

ROČNÍK IV.
23. března 1997

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

patent na kritéria správnosti? Není snad právě naopak správné Kristovo jednání a zdeformované to naše? Lze se pak divit Ježíšovým současníkům, že jej ukřižovali, když nevyhovoval jejich soudu?

O kolik dobra se denně připravujeme tím, že ve svých myšlenkách soudíme Krista, jeho slovo, jeho působení v našem životě. Kolik času milosti ztrácíme tím, že chceme slyšet od Krista jasnou odpověď na každou naši otázku jako Pilát. Když ji nedostaneme, tak si myjeme ruce na znamení, že jsme nevinní. To On nám neřekl, proč trpíme, proč se děje to, či ono, proč...

Bratři a sestry, učme se naopak s pokorou přizpůsobovat své smýšlení Kristovu. Uvěřme naplno, že právě jeho jednání je úspěšné, vítězné. To je ta pošetilost, o které hovoří sv. Pavel. Pošetilost oběti, která vede k životu a k věčnému vítězství.

Ze srdce vám žehnám a přeji plně prožité velikonoce

P. Jiří Kaňa, farář

Svíce

Hra světla a tmy má v životě umělce dost často velký význam. I v životě náboženském světlo a tma hraje důležitou roli. Víme, že v některých náboženstvích existovala říše světla (pozitivní) a říše temnot (negativní), a k tomu přistupovali bohové světla a bohové tmy. Manicheismus a dualismus těla a ducha stavěl proti sobě ducha jako něco pozitivního a tělo - tělesnost jako něco negativního. Podobně jsou náboženství, která se dívají na ďábla jako na protipól Boha, vyznávají jakéhosi "antiboha".

To je něco naprosto rozdílného od křesťanství, které zná jediného Boha ve třech osobách, který je bezkonkurenční a nemá proti sobě rovnocenného protivníka. Ano, i v křesťanství existuje skutečnost zla - temnoty, ale ne jako božstva. Zlo je chápáno v křesťanství jako nedostatek dobra. Temnota je chápána v křesťanství jako nedostatek světla. A právě zde se objevuje symbol světla jako křesťanský symbol. Svíce jako znamení Boží lásky, ozařující tento svět.

Kdosi řekl, že když je veliká tma, tak nestačí na tu tmou nadávat, ale je třeba rozsvítit alespoň malinké světlo. A v tom je druhé znamení svíce jako symbolu Krista Ježíše. Víme, že před příchodem Ježíše byla na světě veliká temnota nevědomosti a hříchu a Kristus přichází jako světlo, které má osvětlit tento svět. Kněz Simeon o něm prohlašuje, že je *světlem k osvícení pohanům*.

Ježíš tím, že byl tady na zemi, dokázal sám sebe obětovat proto, abychom my byli spaseni. Choval se přesně jako svíce, která se stráví (shoří), aby bylo světlo. A v tom je další symbolika svíce jako obětujícího se Ježíše. A tím je svíce výzvou pro nás, abychom se my také dokázali obětovat jako Kristus - jako svíce. Zkusme si to uvědomit pokaždé, když uvidíme v kostele hořící svíci.

P. Miroslav Šudoma

Prosím za ty, které jsi mi dal ...

(Jan 17, 9)

Všichni žijeme ve společenství lidí, kteří nás obklopují, se kterými se denně stýkáme. Spolu s nimi tvoříme společenství, ve kterém odpovídáme jeden za druhého a ve kterém také můžeme prospívat ostatním. Často ani nevíme, kdo je nám blízký a kdo nás ovlivňuje svými modlitbami a obětmi. O některých lidech se náhodně dozvíme, že se za nás modlili v době naší nemoci a o jiných se to dozvíme až na věčnosti.

Vědomí, že jsme součástí společenství, ve kterém záleží jednomu na druhém a ve kterém jsou lidé ochotní nést s námi bolesti a starosti, nám dává sílu vyrovnat se s tím, co je pro nás těžké.

Toto vědomí nás však zavazuje k tomu, abychom i my byli ochotni přinášet do společenství dobro, jak jen můžeme. Třeba prostřednictvím účinné pomoci, dokud jsme zdraví a schopní, ale také prostřednictvím modliteb a obětí v době, kdy jsme nemocní a odkázaní na pomoc lidí kolem nás. I když se nám v době nemoci zdá, že jsme neužiteční a zbyteční, není to pravda. Právě v těchto chvílích můžeme prospět sobě i lidem kolem sebe víc, než když jsme zdraví.

Všechno, co v té době prožíváme má svoji hodnotu, protože můžeme spojit svoje potíže s utrpením Kristovým. Tato hodnota, která nepomine, je tím větší, čím více se snažíme spolupracovat s Bohem a vůlí obětovat svoje bolesti za jiné lidi.

Když nemoc trvá dlouho a když jsou malé vyhlídky na to, že se dokonale uzdravíme, napadají nás obavy, jak bude náš další život probíhat, kdo se o nás bude starat, jak se vyrovnáme s vědomím závislosti. Právě tehdy pomůže každému vědomí, že se o nás Bůh postará prostřednictvím jiných lidí, které nám pošle a kteří budou mít ty vlastnosti a schopnosti, které budeme potřebovat.

Ve své velekněžské modlitbě se Ježíš modlil za všechny lidi, protože přišel, aby každého spasil a žádného neztratil. My ho máme napodobovat a také prosit za všechny se kterými se stýkáme a i za ty, kteří patří do našeho duchovního společenství a které třeba neznáme. Žádná naše oběť a modlitba není zbytečná, ale každá prospívá tomu, kdo její pomoc právě potřebuje.

Čím budeme velkorysejší v dávání druhým, tím víc i my dostaneme ve chvíli, kdy to budeme potřebovat.

P. Josef Šik

↳ Podrobný program bohoslužeb Svatého týdne a velikonoc najdete na zadní straně.

↳ Prosím o modlitby za katechumeny, kteří se v těchto dnech připravují na přijetí prvních svátostí. Když Pán dá, přijmou svátost křtu, biřmování a eucharistie o velikonoční vigílii.

↳ Svou tradici si již vytvořila i tzv. "hodina pro chudé". Jejím cílem je věnovat hodinovou mzdu na Velký pátek potřebným. Kdo se rozhodl takto pomoci, může svůj dar vložit na Velký pátek do pokladničky Charity vpravo od hlavního východu. Děkujeme.

↳ Velikonoční sbírky věnujeme na dokončení rekonstrukce fary, kde je pamatováno rovněž na klubovny a dílny pro děti a ministranty. Za vaše dary upřímný dík!

↳ Ministranti připravují na neděli 13.4. "kuličkádu" pro ministranty i ostatní děti. Bližší informace na straně 8.

↳ Stále je možné se v sakristii přihlásit na pouť do Prahy v neděli 27.4. 1997, kde bude slavit na Letné mši svatou Svatý Otec. Z každé rodiny by se měl určitě někdo účastnit!

↳ Všechny rodiny, zejména ty mladé mohou mít přehled o všem, co pro ně pořádá Centrum pro rodinu Brněnského biskupství. Tento přehled získají ve Věstníku pro rodinu, který Centrum vydává jednou za dva měsíce. Lze jej objednat na celý rok za poměrně levný peníz buď na biskupství tel. 4221 0489 nebo i v sakristii.

↳ Diecézní Charita se obrací s prosbou na rodiny, ochotné přijmout ukrajinské děti na ozdravný pobyt, aby se přihlásily buď v sakristii nebo přímo na Charitě, Petrov 4, tel. 42211703.

Podrobnosti najdete na nástěnce charity.

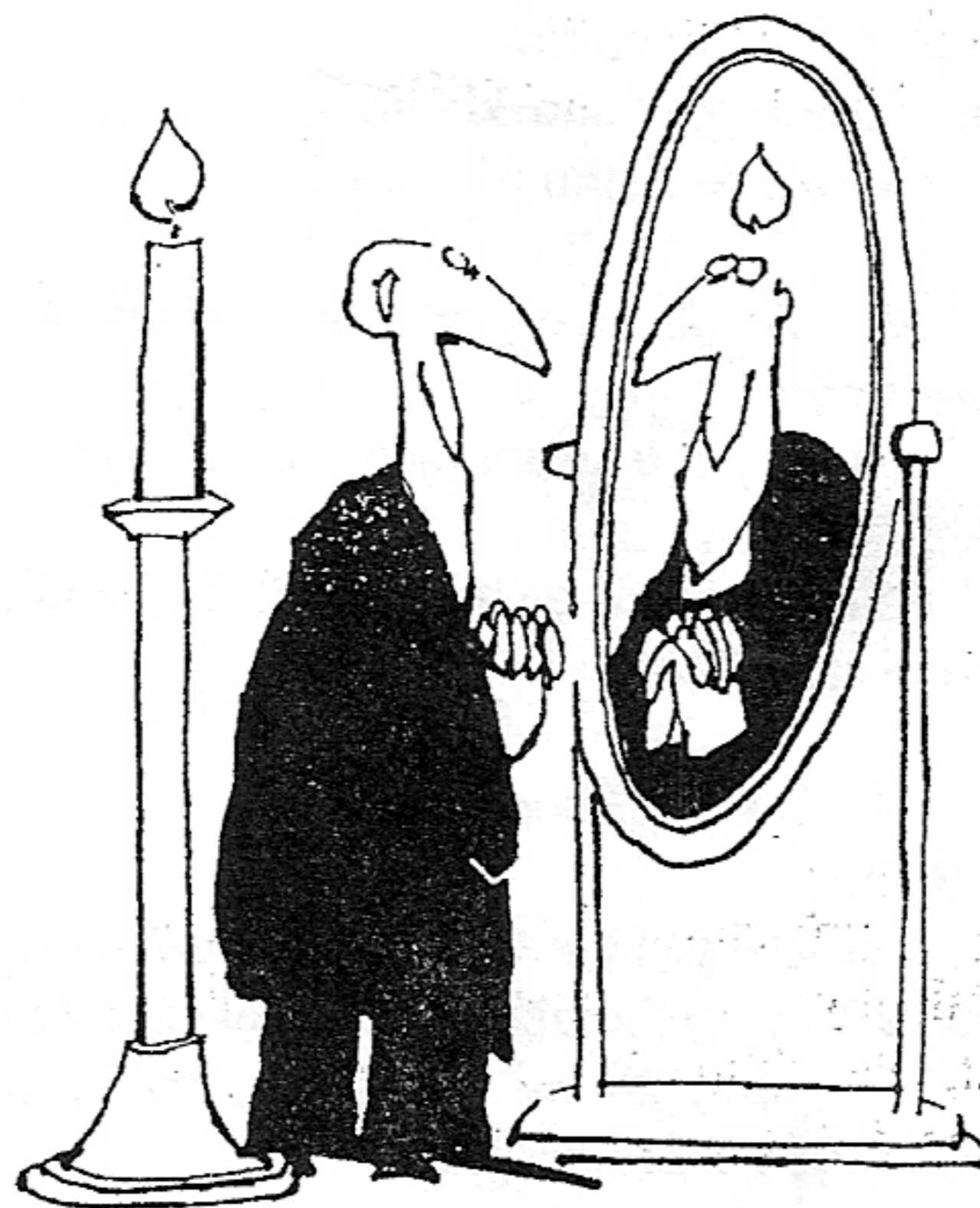
↳ Velké poděkování patří všem dobrodincům, kteří vyjádřili svoji solidaritu se strádajícím Bulharskem, zejména s tamnější salesiánskou misí.

Obdrželi jsme i dopis od salesiánů v Praze, kteří naše dary převzali. Je uvnitř tohoto čísla.

↳ Již s předstihem informujeme o konání Akademických týdnů, organizovaných pod záštitou Řádu dominikánů a královéhradeckého biskupství ve dnech 27.7. - 8.8. v Novém Městě nad Metují.

Zájemci o tyto dny přednášek a setkání se zajímavými osobnostmi najdou podrobnější informace na stojanové nástěnce u vchodu.

S přáním
velikonoční
radosti

redakce

Katechumeni

Zúčastnil jsem se předposlední schůzky katechumenů, kteří letos o Bílé sobotě přijmou křest. Vládla atmosféra očekávání. Na konci jsem měl možnost zeptat se dvou z nich (kteří se mě asi tolik nebáli) na několik otázek:

1. Co bylo rozhodující pro vaše rozhodnutí přijmout křest?

Jan: Zjistil jsem, že bez Boha jsou vztahy s druhými lidmi povrchní a nestálé.

Josef: Budeme mít svatbu a chceme svůj život začít společně s Bohem.

2. Co od křtu očekáváte?

Jan: Chtěl bych se stát natolik věřícím, abych byl schopen tolerovat lidi kolem sebe.

Josef: Nový život

3. Co očekáváte od církve, naší farnosti?

Jan: Musím se přiznat, že farnost je pro mě zatím cizí, i když už sem chodím a chodit budu. Farnost pro mě zatím představuje otec Jiří Kaňa, na kterého se mohu kdykoliv obrátit.

Josef: Farnost vnímám kladně a mám pocit, že se nějak začleníme. Zatím nevím jak.

4. Co je pro vás ve vztahu k Bohu nejdůležitější?

Jan: Vnitřní pocit uspokojení, který jde ale přes Boha

Josef: Milovat něco, co není vidět. Krása tajemství. Nalezení sama sebe.

5. Co teď plánujete?

Jan: Svatbu.

Josef: Vyrůstal jsem v ateistické rodině a moc bych si přál, aby se rodiče obrátili. Pozval jsem je na svůj křest, ale cítím, že asi nechápou, co to pro mě znamená, takže asi nepřijdou.

Tak budeme mít o pár farníků víc. Aby se poznenáhlu z naší farnosti nevytratili záležitosti trochu i na našem postoji. Poprvé se ukáže na Bílou sobotu a po ní na společném agapé.

Vít Janků

Rozhovor s O. Jiřím Rousem

II. část

Je nějaký rozdíl ve vnímání kluků a holek při výchově?

Kluk je člověk a holka, to je něco miň. Rozdíl se pociťuje mnohem silněji, když se narodí dvě holky po sobě, muž pomalu odchází od ženy, protože mu nedala syna. Tradiční romská komunita, to byl klasický patriarchát - muž je víc než žena, silnější je víc než slabší. Muž si vykračoval, deset metrů za ním žena, v každé ruce tašku a na zádech dítě. A to vidíme dodnes, žena může pouze křičet a nadávat. Chlapec je víc než děvče a chlapec, to je hrdost.

Nejdůležitější roli v širší rodině má matka ženatých synů, tu poslouchají všichni.

Jsou schopni si pomáhat v rámci rodiny s ohledem na shora uvedené?

V rámci rodiny je pomoc přímo povinná. Navzájem si nepomoci je nepředstavitelné. Třeba přijde brácha, že zabil člověka a jdou po něm policajti. Brácha je přítel, i kdyby byl vrah, je to solidní člověk, správný borec, ať udělá cokoli. V rodině se všechno omlouvá a vztahy jsou tam mnohem užší než v našich rodinách, víc si pomáhají (např. teta má stejný vztah k synovci jako k vlastnímu synovi).

Zajímalo by mě, jak je u Romů vnímána role živitele rodiny?

Podvědomě je to samozřejmě muž, ale řekl bych, že takovým praktickým živitelem je matka. Pokud má otec práci, vydělává a živí rodinu, když práci nemá, veškerá tíže obživy visí na matce. Ona se pak musí starat nejen o děti, ale i o něj.

Slaví svátky a narozeniny v rodinách?

Řekl bych, že mnohem méně než my, ale to hodně záleží na kulturní a sociální úrovni rodiny. Myslím si, že jejich stará romská tradice to nebyla. Oni slaví pořád, ale ne zrovna toto.

Poznal jsi různé skupiny Romů. Je třeba se jich obávat, když dojde na nějaký spor?

Jsou skupiny, kterých je třeba se obávat. Neplatí to bezvýhradně, ale je třeba se obávat více olašských než slovenských Romů, protože jejich způsob života, jejich hodnoty jsou hodně nepřizpůsobené tomu,

co my považujeme za správné. Jsou agresivnější, organizovanější, možná taky inteligentnější, mají víc peněz, a tím i víc moci. Ale záleží na tom, na koho člověk narazí - teď nedávno jsem se setkal se situací, kdy skupina Čechů měla konflikt s Romy, kteří se živili vymáháním peněz a dluhů. Narazit na tyto lidi, to je pak opravdu vážné, ti dokáží udělat člověku ze života peklo.

Většina lidí, která žila s Romy v sousedství, tvrdí, že to není lehké. Vidiš jako reálné společné soužití s Romy v jednom domě?

Tady zase záleží na tom, s kým. Jsou svaté a zbožné romské rodiny, se kterými se bydlí líp než s některými českými, ale zase existují jiné rodiny, které jsou úplně neintegrovány, a s nimi se bydlí hůře než těžko. Záleží to na jednotlivých případech, ale v průměru bude soužití s romskou rodinou obtížnější než s českou, protože mají jiný systém hodnot, jiný režim dne. Ale jsou případy, kdy romská rodina vyniká nad své okolí a někdy i nad to naše.

Myslíš si, že je tedy lepší, aby žili spolu, než je násilně oddělovat, jak tomu bylo dřív?

Násilím z nich vytvořit ghetto nebo násilím rozdělit rodiny od sebe - to jsou dva extrémy. Ani jeden z nich se nepodaří uskutečnit a navíc nejsou správné. Násilné rozdělení odporuje jejich rodinným hodnotám, jejich chápání života - mají tendenci se shromažďovat, hodně cestují a hodně se navštěvují. V případě ghetta by nebyli schopni samostatného života, jsou ekonomicky nesoběstační. Pokud jde o obživu, vždycky byli závislí na svém okolí, na výměnných službách a to pokračuje. Jsou ochotní a schopní nám něco poskytnout, ale už nemají schopnost si vytvořit vlastní společnost, která by fungovala i po ekonomické stránce.

Další otázka s předcházejícím trochu souvisí - Romové mají v Brně svoje muzeum a chystala se výstavba kulturního centra blízko Renneské ulice. Mají podle tebe podobné akce význam? Je toto muzeum jejich výrazem, nebo spíše přáním státu?

Mám dojem, že zatím muzeum dělá užitečné práce, sdružuje některé přední odborníky v oblasti romistiky, např. dr. Daniela (jeden z mála žijících promováných historiků Romů), dr. Davidovou (naše přední etnografka) a další. Z tohoto hlediska se zde

sdružují, řekněme, vědecké špičky, mají zabezpečenou existenci, dělají rozsáhlé terénní výzkumy, dávají dohromady poznatky o Romech, o jejich tradicích, dovednostech. Jejich činnost se mně jeví jako velmi užitečná, přestože je to muzeum, které zatím nemá expoziční plochy - čili neodpovídá to naší představě muzea. Naposledy, když jsem o tom s nimi mluvil, říkali, že muzeum dostane svoji budovu na Bratislavské ulici. My jsme tam asi dvakrát nacvičovali divadlo - jedno na farní mikulášskou, druhé jsme hráli pro Muzeum romské kultury. Ty prostory nám dali k dispozici a jsme jim za to vděční, že k nám mají důvěru - teď přes zimu je to vlastně jediná možnost

V té souvislosti mě napadá, zda by vzájemnému sblížení nešlo napomoci skrze kulturní akce, protože mnoho lidí obdivuje romský folklór. Byli by Romové schopni nabídnout službu - uspořádat koncert, vypovědět o sobě tímhle způsobem?

Určitě, ale organizace by se musel někdo ujmout. Myslím však, že by to nebylo příliš vděčné a hlavně snadné. Pokusů už bylo hodně, ale odrazuje mě na tom to, že zde chybí pečeť systematickosti. Dokud se nepracuje systematicky, nenese to plody.

Co bys nám i Romům popřál?

Boží blízkost.

Děkuji za rozhovor a přeji ti v Tvé práci aspoň občas úspěch.

Vít Janků

Poděkování

Vážení přátelé,

jsem překvapen, jak velkou podporu a široký ohlas vzbudila sbírka na Bulharsko. Děkuji Vám za ochotu pomoci těmto lidem v nouzi. Je to

přesně podle slov Pána Ježíše, který odměňuje ty, kteří napojili žíznivého a nasýtí hladového. (Mt. 25,35).

Děkuji za uspořádanou farní sbírku věcí a peněz, které jsem přijal od Vašeho otce P. Jiřího Kani. Cítím odpovědnost za Vaše dary, proto Vás budu ještě informovat o celkovém příjmu peněz, o nákupu potravin (případně léků), odeslání, příjmu a rozdání zásilky.

Děkuji za Váš příklad a prosím o podporu v modlitbě.

Jiří Svoboda
Jiří Svoboda SDB

Ještě to stihneme

Končí půst, doba pokání, obrácení k Bohu, doba usmíření a vzájemného odpuštění.

V postní době se vždy obracím zpátky a s odstupem času stále vidím, kolik kdy bylo v mém srdci sobectví, pýchy, zloby, nepřejčnosti a lhostejnosti. Jak často jsem viděla jen svůj vlastní prospěch, kolika lidem jsem ublížila závistivou myšlenkou, zraňujícím slovem. Kolikrát jsem si nevšimla tiché prosby a zapomněla vrátit úsměv. Jak často mě má nedůvěra zavedla daleko od Boha i od lidí.

Modlím se za všechny, kterým jsem kdy ublížila. Tato modlitba mi přináší klid a spolu se

svátostí smíření očišťuje mé srdce a otevírá ho radosti z Ježíšova zmrtvýchvstání.

Cítím, že stojí za to přijmout jeho lásku, která mění lidskou úzkost a strach v pevnou důvěru a naději, mění naši zatrpklost a zlobu v laskavost a přátelství, náš všední život v radostný život Božích dětí.

Přeji nám všem, abychom se o Velikonočních otevřeli boží lásce, která touží vstoupit do našeho srdce, přinést mu pokoj a radost.

Anežka

Vzkaz malého farníka

Moji milí bratři a sestry v Kristu,

jsem tak rád, že se s Vámi setkávám na bohoslužbách v našem kostele sv. Tomáše, že mohu s Vámi prožívat tu velkou radost života s Bohem. Chci poděkovat Vám všem, kteří jste mou maminku pouštěli sednout, když mně nosila v bříšku' víte, někdy jí nebylo moc dobře. Chci poděkovat Vám všem, kteří se na mé rodiče usmíváte a povzbuzujete je pohledy i slovy, když v kočárku v kostele pláču nebo křičím a tak ruším klidný průběh mše. Jsem rád, že Ježíši, který mne sem zve, to nikdy nevadí. Děkuji Vám, že se mnou budete mít trpělivost, až začnu běhat a mé nožky nebudou schopny vydržet v klidu celou tu dlouhou dobu v kostele. Alespoň budu mít příležitost všechny Vás uvidět, všechny Vás poznat tak, jako se zná rodina mezi sebou. Díky za Vaši toleranci, až začnu mluvit a budu tím tak opojen, že občas vykřiknu ve chvílích, kdy má být naprosté ticho. Slibuji Vám, že za všechnu tu Vaši lásku, kterou takto od malička poznávám, mi jistě nebude cizí, až vyrostu, pomoci Vám do schodů, převést Vás přes silnici, pustit Vás sednout kdekoli a třeba vám i nakoupit a vůbec Vám pomoci tam, kde bude třeba. Zatím je mi půl roku a tak Vám alespoň píšu, abychom si byli blíží.

Jarmila C.

Adopce na dálku

Sestry a bratři

Bliží se konec školního roku našich sponzorovaných dětí v Indii. Sponzorští rodiče dostali v období kolem vánoc další dopisy od sestry Marie Goretti a od svých chráněnců. K některým dopisům sestra Maria přiložila bulletin o sedmi letech činnosti organizace BALA PRAGATHI KENDRA HONAVAR, jejíž je hlavní koordinátorkou. Tento bulletin začíná poselstvím karwarského Otce biskupa Williama L. D'Mello, který v něm děkuje sponzorům a vyprošuje pro ně Boží požehnání. Poněvadž se to týká bezprostředně i sponzorských rodičů z naší farnosti, přeložili jsme vám a otiskujeme tento text:

"Je to zázračné znamení Boží ochrany a požehnání, že pomáháte našim vesnicím a rozvoji mládeže karwarské diecéze. Jsem velmi vděčen sestře Marii Goretti za neúnavnou práci a úsilí vynakládané ve spolupráci s mnoha sociálními pracovníky, které povzbuzuje. Dnes se tvář našich vesnic změnila k lepšímu. Chudým se pomáhá, nemocní a nevyléčitelně nemocní nacházejí pohodu, útěchu a novou naději, bezdomovci nalézají přístřeší, mnohé děti dostávají šaty, stravu, vzdělávají se a pomáhá se jim, aby rostly ve víře a získaly sebedůvěru. A to se stalo možným díky pomoci a spoluúčasti dobrodinců, sympatizantů a velkodušných sponzorů. Prosím Boha o požehnání pro ně pro všechny a modlím se, aby posílil jejich ruce, aby pracovaly ještě více pro jeho slávu a pro dobro chudých lidí."

V souvislosti s blížícím se koncem indického školního roku připomínáme také potřebu zaplatit částku 3 600,- Kč na další rok. Podle informací z pražské Arcidiecézní charity dostali již všichni sponzorští rodiče potvrzení za platbu v roce 1996 (pro potřebu daňového přiznání) a také poštovní poukázku na rok 1997. Pokud snad ještě někomu poukázka nedošla, zavolejte si na pražské telefonní číslo 02/24246519 nebo se obraťte na nás (několik poukázek máme).

I my upřímně děkujeme všem sponzorským rodičům za jejich velkorysost a vyprošujeme jim i jejich karwarským chráněncům Boží požehnání.

Kaďourkovi

Pro chytré hlavy

Najdeš 10 rozdílů?

Konečně přišlo jaro a s ním i čas k tradičním jarním radovánkám. Jednou z nich je také

Kuličkařada

Kdy: v neděli 13. dubna

Sraz: ve 14,45 hod. v Jundrově na konečné autobusů č.61 a 67

(odjezd autobusu č.67 ze Zvonařky 14,10 hod., autobusu č.61 z Mendlova náměstí ve 14,30 hod.)

S sebou: kuličky, sportovní oděv i obuv, dobrou náladu.

Návrat: na konečnou v Jundrově v 17.30 hod.

Soutěžit se bude ve třech kategoriích:

1. do 9 let
2. 10-12 let
3. 13-15 let

Bude-li zájem, vytvoří se i čtvrtá kategorie 16-18 let.

Všechny kluky i holky srdečně zve mládež od sv. Tomáše.

Postní setkání

V sobotu 8.3. se uskutečnilo postní zamyšlení. Zúčastnilo se ho asi 30 mladých lidí z naší farnosti. Otec Pavel Posád si připravil dvě hodinové úvahy o smyslu postní doby a významu křtu pro můj život. Jeho myšlenky byly plné optimismu a nakažlivé radosti. Z úvah vybíráme několik myšlenek:

- půst není polepšovna - nejde o to jenom se zlepšit, ale jde hlavně o návrat k Bohu (metanoia)
- půst je období závažné, ale ne smutné
- půst je dokladem, že svou víru myslím vážně. Už to není jen modlitba hlavou, ale celým tělem
- půst nemá smysl, když po něm nepříjde pořádná "hostina".
- v křtitelnici by mělo být napsáno: "Životu nebezpečno", protože křtem je člověk ponořen do smrti.

Po přednášce jsme společně slavili mši svatou. Pak již musel otec Posád odjet a my jsme přešli k dalšímu bodu programu, obědu, totiž bramborovému guláši od Watuky. Celá akce se konala v nově opraveném domě Kaliho a Helenky Hanákových, kterým děkujeme za pohostinnost. Na závěr jsme byli účastni křížové cesty.

Krásnou sobotu nám tak připravili Vikin a Pat - děkujeme.

Dominik

Jarní bruslení

V neděli 23.2. jsme se s oddílem sešly na Moravském náměstí. Přestože bylo asi 18 stupňů nad nulou, vydaly jsme se bruslit. Na ledě bylo celkem husto. Menší holky měly trochu trable s nazouváním bruslí, ale nakonec jsme se přezuly v dobrém čase. Na ledě to bylo trochu horší, protože skoro přes půl kluziště byla obrovská kalužina. Katka s Míšou nejdříve jezdily se Zulajdou a Koumesem. Za chvíli však odjely, nebo spíš odškobrtyly doprostřed kluziště, kde bylo jakžtakž sucho. Stejně jsme se vracely domů mokré až na kůži.

Witty a Čolek

Boj s "Krpolem"

Za účelem pobavit se a lépe se seznámit s kamarády z farnosti Královo Pole, proběhla zajímavá akce, z níž jeden z účastníků podává tuto nepřehlednou, ale zajímavou zprávu:

"Byl jsem pověřen podat pokud možno co nejpodrobnější záznam z diverzní akce C.I.A. (18 mladých nadšenců z farnosti sv. Tomáše), která proběhla dne 28.2.1997 ve městě Brně. Kvůli vysokému stupni utajení nemohu bohužel vyzdvihnout zásluhy jednotlivců, které brzy ukázaly vycvičenost celého týmu této organizace v České republice.

Nyní tedy, po provedení zásahu, mohu uvést fakta, jejichž dřívější zveřejnění by mohlo zapříčinit evakuaci celého města:

Již po delší dobu se na území města Brna pokoušela získat interní informace Izraelská tajná služba Mossad (farnost Královo Pole), jejíž plány se rozhodla C.I.A. překazit právě 28.2.1997. Diverzní akce začala v 10,28h washingtonského času na nenápadném ústředí. Do generálního štábu byl zvolen agent J. Styčný důstojník nám podal přesné informace a po odposlechu rádiové zprávy nepřátelské stanice jsme se vmísili do davu.

Díky výborně organizovanému zásahu nebyl zraněn nikdo z civilního obyvatelstva. V boji používaly obě strany stejně nebezpečné zbraně typu papírová koule, které způsobily řadu zranění. Žádné z nich však nebylo smrtelné. K rychlému přesunu v nepřehledném terénu sloužil nový model transportního vozidla - nohy. Každý agent byl pověřen vykonáním několika speciálních úkolů na protivníkově území a současně musel chránit své od zvědavých agentů Mossad.

Na tvářích zajatců, kteří jsou nyní přísně střeženi a budou deportováni k mezinárodnímu soudu v Haagu, bylo znát překvapení, způsobené střetem s naší vycvičenou kontrarozvědkou. Hned v noci za mohutných oslav nám došel telegram z hlavního štábu ve Washingtonu, který tlumočil poděkování za dobře provedenou práci. Od styčného důstojníka jsme pak jako symbol díky převzali kapesní napodobeninu brněnského draka.

Tímto děkujeme zdatným Mossadům za netradičně strávený večer v duchu fair play a těšíme se na další setkání.

Washingtonské velení a strůjci konfliktu:
OMS, VZ.

Děkujeme za přípravu.

Agent C.I.A.

Pohádka

Na paloučku u lesa žil, byl malý černý krteček. Stavěl si pod zemí hrady a paláce a bydlel v nich. Ve svých komnatách si pochutnával na žízalách a larvách a jiné žouželi a žilo se mu dobře.

Na kraji palouku začínal les velkou krásnou borovicí, kde měla domeček ve větvích rezavá

veverka. Snídala ta nejlepší semínka ze šišek a k obědu si ráda dala oříšky, skořápky házela pod borovici. Háže jednu, druhou, a najednou se ozve: "Jauvajs, jauvajs, kdo to po mně háže?" Veverka slezla dolů a vidí rozkohoutěného krteka. "Promiň, já nechtěla," omluvila se. Krtek se ještě chvíli vztekal, ale pak se pořádně na veverku podíval a líbil se mu její milý pohled. "Viš co, budeme kamarádi," navrhl hned. "Prima nápad," souhlasila veverka a do večera si povídali.

Další dny znovu a znovu, až krtek pozval veverku na návštěvu a veverka zase na oplátku pozvala krteka. Krtek důkladně uklidil a vyparádil nejhezčí pokojík a na svačinu nachystal ty nejučtější žízaly. Veverka vešla do jeho domečku a namísto okouzlení začala tápat ve tmě a vykřikovat: "Já nic nevidím!" Krtek kroutil hlavou a vedl ji do pokoje a podal jí své dobroty.

Veverka ochutnala, začala prskat a rychle vycouvala ven. "To je nevděčná veverka," hartusil krtek, "to jsem zvědav, co mi ukáže a nabídne zítra." Jakmile vyšlo sluníčko, čekal pod borovicí. Vyskoč za mnou, volala veverka, ale až to krtek zkoušel, jak chtěl, byl stále dole. "To je ale nemehlo," pomyslela si veverka a vynesla ho nahoru do svého domečku. "Tady se posaď a vezmi si oříšky," pobídla krteka a čekala jak bude jásat nad jejím bytem a jídlem. Jenže krtek div z větve nespadol a na oříšku si málem vylomil zub. Veverka ho snesla dolů k jeho domečku a bylo po přátelství. Večer seděla veverka nabroušeně na větvi a mudrovala, proč jsou některá zvířátka tak ošklivá a nevděčná ke svým přátelům. Letěla kolem moudrá sova, sedla si vedle veverky a zeptala se, co se jí stalo.

Veverka jí vše vypověděla a sova pokývala hlavou: "Milá veverko, vy jste se oba zapomněli přijímat taková, jací jste a především v tom, v čem se lišíte. Ty i krtek jste si nabídli, co je pro každého z Vás nejlepší, a zapomněli jste přemýšlet, co je nejlepší pro toho druhého, kterému jste to nabízeli a kterému jste chtěli udělat radost. Pokud budeš druhé posuzovat jen podle sebe, nabízet jim jen to, co se líbí tobě a nemyslet na to, co chtějí oni, budeš je vždycky považovat za nevděčníky, aniž by to byla jejich chyba." "Díky, sovo, dám ti za to ten nejlepší oříšek," zaradovala se veverka a hned se plácla přes pusku, "promiň, řekni mi, co máš nejraději!"

Jarmila C.

PROGRAM SVATÉHO TÝDNE 1997

KVĚTNÁ NEDĚLE (23.3.):

- * pořad bohoslužeb je obvyklý (6.00, 7.45 latinská, 9.00, 11.00, 19.30)
- * přede mší sv. v 9.00 průvod s ratolestmi
- * odpoledne ve 14.30 pobožnost křížové cesty

SVÁTOST SMÍŘENÍ

- * příležitost ke svátosti smíření v PONDĚLÍ až PÁTEK během bohoslužeb a vždy od 15.00 hodin
(prosíme, nenechávejte přijetí této svátosti na poslední dny týdne!)

PONDĚLÍ, ÚTERÝ, STŘEDA (24., 25. a 26.3.):

- * mše svaté jako obvykle: 6.30, 7.30, 17.30
- * ve středu pobožnost křížové cesty v 17.00, po ní obvyklá mše svatá zejména pro rodiče s dětmi

ZELENÝ ČTVRTEK (27.3.):

- * ranní bohoslužby nejsou
- * dopolední program pro školní děti:
- * v 8.30 hodin v našem kostele připravili ministranti pro školní děti křížovou cestu
- * potom se do 12 hodin účastní všichni programu v Centru volného času v Lužánkách; s sebou si každý vezme vyfouknuté vajíčko a svačinu
- * v 9.30 hodin v katedrále "missa chrismatis", slouží otec biskup s kněžími diecéze
- * příležitost ke svátosti smíření od 15.00 hodin
- * mše svatá na památku "poslední večeře Ježíše s apoštolů" je v 17.30 hodin
- * po ní příležitost k soukromé "getsemanské" adoraci Nejsvětější svátosti do 22.00 hodin

VELKÝ PÁTEK (28.3.) - den přísného postu:

- od masa: křesťané starší 14 let,
- od jídla: (s možností nasycení jednou denně) křesťané od 18 do 60 let
- * ranní bohoslužby nejsou
- * poslední pobožnost křížové cesty v 15.00 hodin
- * od 15.00 příležitost ke svátosti smíření
- * velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, přimluvami a sv. přijímáním jsou v 17.30
- * po jejich skončení adorace "u kříže" vedená komunitou Emmanuel

BÍLÁ SOBOTA (29.3.):

- * ranní bohoslužby nejsou
- * od 8.00 do 12.00 možnost adorace u "Božího hrobu"
- * obřady vigilie vzkříšení začnou ve 22.00 hodin svěcením ohně na parkovišti u kostela, (předpokládáný konec bohoslužby asi v 1.00 po půlnoci):
během obřadů přijmou první svátosti katechumeni naší farnosti
- * připomínáme, že ze soboty na neděli začíná platit **LETNÍ ČAS!**
(ve dvě ráno se posunou ručičky na třetí hodinu)

VELIKONOČNÍ NEDĚLE (30.3.):

- * bohoslužby v 6.00, 7.45 (latinská), 9.00 (zpívá chrámový sbor), 11.00 a v 19.30
- * po každé mši svaté svěcení velikonočních pokrmů (bývá zvykem, že si každá rodina přinese například koláč a rozdělí se o něj doma před svátečním obědem)
- * Te Deum a svátostné požehnání ve 14.30

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ (31.3.):

- * bohoslužby v 6.00, 7.45, 9.00, 11.00 a v 19.30

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,
 ☐ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15
 P. Mgr. Jiří Kaňa, farář
 Redakce: Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,
 Dominik Heger
 Grafika a DTP: Zdeněk Buršík
 Tisk: Petrinum, ☐ Veverí 15, 602 00 Brno

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.